

Odpovědnost státu za škodu

Zákon č. [358/1992](#) Sb. v ustanovení § 31 odst. 1 hovoří pouze o nákladech řízení v řízení civilním, trestním a správním. Rozhodčí řízení stojí mimo sféru výkonu veřejné moci, a z toho důvodu není možné náklady rozhodčího řízení zahrnout pod náklady řízení ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 zákona č. [358/1992](#) Sb.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 30 Cdo 2430/2021-332 ze dne 12.11.2021)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobců a) S. M., nar. XY, bytem XY, Spolková republika Německo, b) DAY, s. r. o., se sídlem v P., c) P. S., nar. XY, bytem XY, d) K. R., nar. XY, bytem XY, e) M. N., nar. XY, bytem XY, zastoupených JUDr. P.Z., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., jednajícím Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem v P., o náhradu škody, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 12 C 73/2015, o dovolání žalobců a), d) a e) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2019, č. j. 19 Co 188/2018-293, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 9. 2019, č. j. 19 Co 188/2018-293, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. 10. 2017, č. j. 12 C 73/2015-211, v části výroku I o věci samé a v navazujícím výroku IV o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobci a), d) a e) a žalovanou, se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobci se domáhají zaplacení náhrady škody představující náklady řízení vynaložené v rozhodčích řízeních vedených Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 2. 10. 2017, č. j. 12 C 73/2015-211, zamítl žalobu, jíž se žalobkyně a) domáhala zaplacení částky 622 160 Kč, žalobce d) částky 169 960 Kč, žalobce e) částky 156 504 Kč, vždy se 7,75% úrokem za prodlení ročně z těchto částek od 17. 2. 2012 do zaplacení (výrok I), zastavil řízení ve vztahu mezi žalobci b) a c) na straně jedné a žalovanou na straně druhé (výrok II), zastavil řízení ve vztahu mezi žalobcem d) a žalovanou co do částky 7 000 Kč se 7,75% úrokem z prodlení ročně z této částky od 17. 2. 2012 do zaplacení (výrok III), uložil žalobcům zaplatit žalované náklady řízení ve výši 2 700 Kč (výrok IV).

3. Městský soud v Praze jako soud odvolací napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I o věci samé (výrok I rozsudku odvolacího soudu), rovněž potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku IV o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobci a), d) a e) a žalovanou (výrok II rozsudku odvolacího soudu), a uložil žalobcům a), d) a e) zaplatit společně žalované náklady odvolacího řízení ve výši 600 Kč (výrok III rozsudku odvolacího soudu).

4. Soud prvního stupně vyšel z následujících skutkových zjištění. Žalobci se domáhali náhrady škody, když tvrdili, že byli akcionáři společnosti YTONG, a. s., a dne 24. 6. 2003 rozhodla valná hromada této společnosti hlasy hlavního akcionáře o zrušení společnosti a převodu jejího jmění na hlavního akcionáře. Žalobci obdrželi na základě znaleckého posudku za své akcie vypořádání v penězích. Smlouva mezi společností a hlavním akcionářem obsahovala rozhodčí doložku, podle níž měl být

nesouhlas minoritních akcionářů s výší vypořádání řešen v řízení před rozhodčím soudem. Dne 8. 10. 2003 podali žalobci žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž požadovali doplatek vypořádání. Dne 14. 7. 2005 Krajský soud v Brně řízení zastavil s tím, že vzhledem k rozhodčí doložce není dána jeho pravomoc. Vrchní soud v Olomouci dne 28. 11. 2005 toto rozhodnutí potvrdil. Dne 24. 6. 2008 Nejvyšší soud dovolání žalobců zamítl a dne 17. 10. 2009 Ústavní soud odmítl jejich ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou. Poté, co usnesení Vrchního soudu v Olomouci nabylo právní moci, zahájili žalobci řízení před rozhodčím soudem, ale i v něm tvrdili, že rozhodčí soud nemá pravomoc k projednání věci, neboť rozhodčí doložka se na ně nevztahuje. Rozhodčí soud postupně řízení zastavil ve vztahu ke všem žalobcům. Žalobci podali proti České republice stížnost (číslo 48203/09) k Evropskému soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) a ten v rozsudku ze dne 16. 2. 2012 shledal v souvislosti se zastavením řízení před soudy porušení práva žalobců na přístup k soudu dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a přiznal každému ze žalobců a), c), d) a e) zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 5 000 EUR a všem žalobcům společně náhradu nákladů řízení před vnitrostátními soudy a ESLP ve výši 5 500 EUR. Naopak žalobcům nepřiznal náhradu nákladů rozhodčího řízení, neboť zahájením rozhodčího řízení žalobci neusilovali o získání přístupu k vnitrostátním soudům nebo o nápravu odmítnutí tohoto přístupu. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že náklady rozhodčího řízení činily u žalobkyně a) částku 622 160 Kč, u žalobce d) částku 169 960 Kč a u žalobce e) částku 156 504 Kč.

5. Po stránce právní vyšel soud prvního stupně z ustanovení zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“, a uvedl, že tato norma rozeznává obecně dva odpovědnostní tituly, a to nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup. Nesprávným úředním postupem se obecně rozumí porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, ale neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí. Nesprávnosti či vady úkonů úředního postupu přímo směřující k vydání rozhodnutí, které nacházejí svůj odraz v jeho obsahu, mohou být zvažovány pouze z hlediska odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Proto je v tomto případě podle soudu prvního stupně odpovědnostním titulem jen nezákonné rozhodnutí a nikoliv nesprávný úřední postup, a to jakkoliv nedošlo k formálnímu zrušení soudních rozhodnutí o zastavení soudního řízení pro nepravomoc, avšak nezákonnost byla deklarována rozsudkem ESLP. Soud prvního stupně se však dále dovolal ustanovení § 31 OdpŠk a uvedl, že žalobci se po žalované domáhají náhrady škody, jež měla představovat náklady vynaložené v rozhodčím řízení. Náklady, které žalobci v rozhodčím řízení nesli, však nebyly jimi vynaloženy na změnu či zrušení nezákonného soudního rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nedostatku pravomoci soudu a s odkazem na ustanovení § 31 odst. 1 OdpŠk nemůže být nárok žalobců důvodný. ESLP v této věci zastává názor, že náklady vynaložené v rozhodčím řízení nesouvisely s úsilím o získání přístupu k soudu a tedy nejedná se o škodu, která by zahrnovala náklady řízení, jež byly žalobci účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Nadto podle soudu prvního stupně platí, že dle ustanovení § 31 odst. 2 OdpŠk náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána, neboť pokud bylo již jednou rozhodnuto o nákladech řízení, nelze se domáhat nového rozhodnutí o nich cestou žaloby náhrady škody proti státu. Toto ustanovení míří na ty případy, kde procesní úprava konkrétního řízení či postupu s rozhodováním o náhradě nákladů řízení vůbec nepočítá. Svoji povahou procesní nárok na náhradu nákladů řízení může být změněn do podoby hmotněprávního nároku na náhradu škody pouze tehdy, pokud dané řízení s procesním vypořádáním takového nároku nepočítá, což není případ rozhodčího řízení, a to i s odkazem na ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. [216/1994](#) Sb., o rozhodčím řízení, dle něhož stále rozhodčí soudy mohou vydávat své statuty a řády, které musí být uveřejněny v obchodním věstníku. Tyto statuty a řády mohou určit způsob řízení a rozhodování i jiné otázky

související s činností rozhodčího soudu a rozhodců, včetně pravidel o nákladech řízení (viz stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2016, sp. zn. Cpjn 31/2014). S touto argumentací soud prvního stupně žalobu ve vztahu k žalobcům a), d) a e) jako nedůvodnou zamítl. Ve vztahu k žalobcům b) a c) soud řízení zastavil, neboť tito žalobci vzali svou žalobu zpět, stejně tak zastavil řízení ve vztahu k žalobci d) co do částky 7 000 Kč s příslušenstvím z důvodu částečného zpětvzetí.

6. Odvolací soud k odvolání žalobců a), d) a e) vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a doplnil, že již jednou ve věci rozhodl, a to rozsudkem ze dne 12. 9. 2018, č. j. 19 Co 188/2018-245, když rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I o věci samé potvrdil, stejně jako ve výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobci a), d) a e) a žalovanou a žalobcům a), d) a e) uložil, aby žalované zaplatili společně na nákladech odvolacího řízení 300 Kč. Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalobci a), d) a e) dovolání. Dovolací soud uzavřel, že usnesení Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci naplňují předpoklad nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk a tím i jednu z podmínek odpovědnosti státu, neboť i když tato rozhodnutí nebyla zrušena ani změněna v rámci řízení před vnitrostátními soudy, jejich nezákonnost byla deklarována později vydaným rozsudkem ESLP. Jelikož odvolací soud dospěl k opačnému závěru, bylo provedené posouzení této otázky nesprávné, a proto byl rozsudek odvolacího soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 19 Co 188/2018-245, zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. 30 Cdo 2912/2019 a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

7. Odvolací soud uvedl, že je nutno považovat rozhodnutí Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci za rozhodnutí nezákonná, i když nebyla zrušena či změněna a je zde tak splněna základní podmínka předpokladu pro případnou odpovědnost státu za škodu ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk. Dále uvedl, že dle ustanovení § 31 odst. 1 OdpŠk náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. I při existenci nezákonného rozhodnutí je třeba, aby byly splněny i další předpoklady pro případnou odpovědnost státu za škodu především i tak, jak jsou formulovány ve výše citovaném ustanovení. Podle odvolacího soudu je třeba, aby žalobci náklady, jejichž náhrady se proti státu domáhají, vynaložili účelně na změnu nebo zrušení nezákonného rozhodnutí. Odvolací soud zcela souhlasí s názorem soudu prvního stupně, který dovodil, že je zřejmé, že náklady řízení, které žalobci nesli v rozhodčím řízení, nebyly jimi vynaloženy na změnu či zrušení nezákonného pravomocného rozhodnutí o zastavení řízení pro nedostatek pravomoci soudů, a proto již s odkazem na ustanovení § 31 odst. 1 OdpŠk nemůže být jejich nárok důvodný. Rozhodnutí rozhodčího soudu nemohlo žádným způsobem ovlivnit řízení a rozhodování soudu. Odvolací soud dále odkázal na ESLP, který svým rozsudkem ze dne 16. 2. 2012 deklaroval, že rozhodnutí Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci byla porušením čl. 6 Úmluvy, tedy, jak dovodil i dovolací soud, je třeba taková rozhodnutí považovat za nezákonná. ESLP však zároveň rozhodl v bodu 46 svého rozsudku, že náklady řízení vzniklé stěžovatelům v rozhodčím řízení nesouvisejí s porušením zjištěným v projednávané věci, jež se týká nedostatku přístupu k soudu. Není možné tvrdit, že zahájením rozhodčího řízení stěžovatelé usilovali o získání přístupu k vnitrostátním soudům nebo o nápravu odmítnutí tohoto přístupu a náhradu těchto nákladů jim proto nelze přiznat. Odvolací soud uvedl, že uvedené závěry ESLP zcela korespondují s vnitrostátní úpravou provedenou § 31 odst. 1 OdpŠk a lze dovodit pouze jedině, že s odkazem na toto ustanovení nemůže být žaloba důvodná. Napadený rozsudek soudu prvního stupně byl proto odvolacím soudem ve výroku I o věci samé jako věcně správný potvrzen dle ustanovení § 219 občanského soudního řádu, stejně jako ve výroku o nákladech řízení mezi žalobci a), d) a e) a žalovanou, který je podle odvolacího soudu rovněž správný.

II. Dovolání a vyjádření k němu

8. Rozsudek odvolacího soudu napadli žalobci a), d) a e) v plném rozsahu dovoláním, ve kterém uplatnili následující dovolací důvody.

9. Odvolací soud podle žalobců a), d) a e) nesprávně podřadil náklady žalobců vynaložené v rozhodčím řízení pod náklady podle ustanovení § 31 OdpŠk. Přípustnost dovolání ohledně dané otázky spatřují dovolatelé v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Žalobci a), d) a e) v dovolání uvádějí, že v projednávané věci jde o skutečnou škodu ve formě nákladů vynaložených zbytečně v jiném řízení, než je řízení směřující ke zrušení soudního rozhodnutí. V rozhodčím řízení, k němuž se tyto náklady vztahují, vůbec není možné dosáhnout zrušení soudního rozhodnutí, a tedy již z povahy věci nelze náklady rozhodčího řízení podřadit pod režim náhrady škody upravený v ustanovení § 31 OdpŠk.

10. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III. Přípustnost dovolání

11. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II zákona č. [296/2017](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

12. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Nejvyšší soud se proto dále zabýval přípustností dovolání.

13. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

14. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

15. Dovolání je přípustné pro řešení otázky, zda lze náklady vynaložené v rozhodčím řízení podřadit pod náklady řízení podle ustanovení § 31 OdpŠk, neboť se jedná o otázku, která dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena.

IV. Důvodnost dovolání

16. Dovolání je důvodné.

17. Podle § 31 odst. 1 OdpŠk náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu.

18. Pro posouzení projednávané věci je nezbytné zabývat se otázkou, co spadá pod pojem náklady řízení ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 OdpŠk. Z ustálené judikatury i komentářové literatury vyplývá, že toto posouzení závisí na definici nákladů řízení v procesním předpisu, jímž se řídilo řízení, ve kterém došlo k vydání nezákonného rozhodnutí nebo nesprávnému úřednímu postupu a k vynaložení nákladů (srov. IŠTVÁNEK František, SIMON Pavel a KORBEL František. Zákon o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2020).

19. V případě občanskoprávního soudního řízení jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně soudního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné, náhrada za daň z přidané hodnoty, odměna za zastupování a odměna pro

mediátora podle zákona o mediaci za první setkání s mediátorem nařízené soudem podle § 100 odst. 2 (srov. § 137 o. s. ř.). Stejná definice nákladů řízení se uplatní i pro řízení podle zákona o zvláštních řízeních soudních (§ 1 odst. 2 z. ř. s.). V soudním řízení správním jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, soudní poplatky, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady spojené s dokazováním, odměna zástupce, jeho hotové výdaje a tlumočné (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Náklady nutné k provedení trestního řízení včetně řízení vykonávacího nese stát; nenese však vlastní náklady obviněného, zúčastněné osoby a poškozeného ani vydání způsobená zvolením obhájce a zmocněnce. Stát však nese náklady na nutnou obhajobu, které obviněnému vznikly v důsledku podání stížnosti pro porušení zákona (§ 151 odst. 1 tr. řádu). Ve správním řízení jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování (§ 79 odst. 1 spr. řádu) (srov. IŠTVÁNEK František, SIMON Pavel a KORBEL František. Zákon o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2020).

20. S ohledem na uvedené je třeba posoudit, zda rozhodčí řízení lze považovat za řízení ve smyslu § 31 odst. 1 OdpŠk, tj. řízení, ve kterém mohlo být vydáno nezákonné rozhodnutí, nebo ve kterém mohlo dojít k nesprávnému úřednímu postupu.

21. Ústavní soud opakovaně zaujal právní názor, že rozhodovací činnost rozhodčího soudu, resp. rozhodce, je založená na smlouvě, která deleguje vůli stran, a její výsledek je kvalifikovanou formou závazku. Rozhodce (rozhodčí soud) nenalézá právo, ale tvoří (eventuálně napevno stanoví, vyjasňuje, tedy narovná) závazkový vztah v zastoupení stran. Jeho moc není delegována svrchovanou mocí státu, ale pochází od soukromé vlastní moci stran určovat si svůj osud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 174/02, ze dne 26. 1. 2004, sp. zn. I. ÚS 339/02, ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 511/03, ze dne 29. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 166/05, či ze dne 12. 9. 2003, sp. zn. III. ÚS 145/03, či nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3227/07). Stejný závěr plyne i z judikatury Nejvyššího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. 30 Cdo 2244/2017).

22. Ostatně i v komentářové literatuře převažuje názor, že nelze za výkon veřejné moci považovat rozhodovací činnost rozhodců či rozhodčích soudů, byť byly zřízeny zákonem o rozhodčím řízení za účelem rozhodování majetkových sporů nezávislými a nestrannými rozhodci (srov. např. VOJTEK, Petr, BÍČÁK, Vít. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 14-15, jakož i tam označenou další literaturu).

23. Z výše uvedeného vyplývá, že zákon v ustanovení § 31 odst. 1 OdpŠk hovoří pouze o nákladech řízení v řízení civilním, trestním a správním. Rozhodčí řízení stojí mimo sféru výkonu veřejné moci, a z toho důvodu není možné náklady rozhodčího řízení zahrnout pod náklady řízení ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 OdpŠk.

24. Nejvyšší soud vzhledem k výše uvedenému napadený rozsudek odvolacího soudu podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Protože se důvody pro zrušení rozsudku odvolacího soudu vztahují i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud podle ustanovení § 243e odst. 2 o. s. ř. i rozsudek soudu prvního stupně v části výroku I o věci samé a v navazujícím výroku IV o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobci a), d), a e) a žalovanou, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

25. Soudy jsou ve smyslu § 243g odst. 1, části první věty za středníkem, o. s. ř. ve spojení s § 226 o. s. ř. vázány právními názory dovolacího soudu v tomto rozhodnutí vyslovenými. V dalším řízení se budou soudy zabývat otázkou, vzniku škody na straně žalobců a zejména tím, zda je mezi náklady vynaloženými v rozhodčím řízení a nezákonnými rozhodnutími dán poměr příčiny a následku. V tomto směru přihlédnou k tomu, do jaké míry bylo jejich vynaložení ze strany žalobců otázkou jejich svobodné volby (srov. obdobně závěry stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího

soudu ze dne 8. 6. 2016, Cpjn 31/2014, uveřejněného pod číslem 111/2016 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek), případně do jaké míry bylo vynuceno vydanými nezákonnými rozhodnutími (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 190/2013).

© EPRAVO.CZ - Sbírká zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Nájemné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Péče o dítě \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o smlouvě budoucí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Autonomie vůle](#)